

10.06 Het vat met de barst

Een waterdrager had twee grote vaten.

Elk hing aan een stok die hij over zijn schouders droeg.

In één van de vaten zat een barst, het andere was helemaal gaaf.

Elke dag liep de man vele kilometers om water voor zijn meester te halen.

Na een lange, vermoeiende terugtocht zat het gave vat tot de rand toe vol, terwijl het andere half leeg was.

Het gave vat was bijzonder trots op zijn prestaties en hoe perfect hij eruit zag...

Het gebarsten vat daarentegen voelde zich met de dag ellendiger!

Na enige tijd sprak hij tot de drager: 'Ik schaam me voor mezelf. Ik kan al l ng niet meer dan de helft van het water overbrengen. Door die barst in mij gaat alles steeds verloren. U zult wel verschrikkelijk ontevreden met me zijn.'

Maar de waterdrager zei: 'Als we straks weer naar de put lopen, moet je eens goed kijken naar de bloemen die langs de weg staan.'

Inderdaad, toen ze de heuvel opliepen, zag het gebarsten vat dat de zon prachtig scheen op vele veldbloemen aan de overkant van het pad.

Maar op de terugtocht merkte het vat alleen maar dat het weer de helft van zijn water verloor en het kwam weer doodongelukkig aan.

En opnieuw verontschuldigde het zich bij de drager.

Toen zei de waterdrager tegen het vat: 'Is het je niet opgevallen dat er alleen aan  n kant van het pad bloemen staan?'

Dat komt omdat ik gebruik heb gemaakt van je beperking.

Ik plantte zaadjes aan jouw kant van het pad bij de terugkomst.

Elke dag wanneer we naar huis lopen, geef jij ze water.

Dankzij jou kon ik telkens die prachtige bloemen plukken om er het huis van onze meester mee te versieren.

En hij geniet er iedere dag van.'